

Grillo, teoria política

Tal com vostès deuen haver vist en la premsa fa pocs dies, el senyor Beppe Grillo i els seus seguidors del moviment dit Cinc Estrelles han patit un desastre monumental en les darreres eleccions municipals italianes. Tan monumental com el triomf que tingueren, fa a penes pocs mesos, en les eleccions legislatives: d'aquella massa de vots, se n'han volatilitzat entre un 50% i un 75%, i per molt que el líder màxim i únic s'enteste a dir que això és normal, no és normal en absolut. El gran còmic polític Beppe Grillo està tan pagat de si mateix, tan convençut de ser l'encarnació d'un nou país, una nova cultura i una nova manera revolucionària de refundar l'acció política i la gestió dels afers públics, que acceptar una derrota (i menys encara, les causes i responsabilitats de la derrota) li resulta del tot impossible. La culpa del desastre, per tant (després de dir que no hi ha hagut desastre), la tenen simplement els ciutadans que no han votat el M5S, Movimento Cinque Stelle (això de les cinc estrelles fa referència explícita als hotels: categoria màxima), i per tant són totalment menyspreables. Afirmar el líder únic: "El vostre vot ha estat un vot pesat, meditat", i per tant sou responsables d'haver preferit votar la púrria de sempre, els polítics i els partits de sempre: "Us comprenc", conclou amb un menyspreu sarcàstic. Per al líder màxim i únic, hi ha dues Itàlies: "La primera, que anomenarem Itàlia A, està composta pels qui viuen de la política, 500.000 persones, pels qui tenen la seguretat d'un sou públic, 4 milions de persones, i pels pensionistes, 19 milions de persones (descomptant les pensions mínimes, que són una vergonya). La segona, la Itàlia B, són els treballadors autònoms, els que cobren l'atur, els precaris, les petites i mitjanes empreses, els estudiants". Per a la primera, afirma Grillo, "allò que compta és el 'tenim família', i voten més per ells mateixos que pel país. La segona Itàlia s'està morint, cada minut una empresa ens deixa per sempre". Tot això per concloure que "potser s'acosta una Tardor Calenta, i llavors la Itàlia A comprendrà que, votant els qui la tranquil·litzen però que en realitat han destruït el país,

Joan Francesc Mira

està condemnant-se a un camí sense retorn". I remata, amb més sarcasme encara, la invectiva feroç contra els votants: "Us comprenc, heu fet bé". Culpa dels electors, en definitiva. Mala peça, per a la Itàlia B que Grillo s'adjudica com a

pròpia, sobretot si comprovem que en aquesta Itàlia sana, clara, moderna i activa no hi són comptats, curiosament, tots els milions d'empleats i d'obres que no cobren cap sou del govern: són de la A, són de la B?, tenen obligació de votar Grillo? En fi, a un personatge que proposa l'eslògan "vaffa'n culo" com a síntesi programàtica i com a lema no se li pot demanar més subtilesa.

I als seus seguidors tampoc. Per exemple al seu candidat a l'alcaldia de Siena, que respongué a la sonora derrota dient: "Quin fàstic. Esperàvem un mínim de reconeixement, i res de res. Ni les gràcies. En comptes del nostre rescat moral prefeixen la seua renda de posició...". Passen pocs dies, i Beppe Grillo repeteix "Hem guanyat", negant l'evidència i atacant els dirigents del Partit Democràtic, nous o vells, Renzi, Bersani o Veltroni. Sense comptar que Silvio Berlusconi, abans quasi cadàver, ha tornat a la vida i als jocs de poder justament gràcies a Grillo, que no volgué negociar res amb el PD: un resultat memorable. I ara mateix, els caps parlamentaris dels *grillini* a la Cambra i al Senat, asseguren que van "a caçar els trossos de merda" del seu Moviment que simplement voldrien parlar amb l'esquerra. Els parlamentaris del M5S, renunciant (per ordre del cap únic suprem) a tota activitat constructiva, es dediquen a discutir en assemblees tumultuoses, a llançar-se retrets, a esperar la paraula sagrada del líder (o l'expulsió fulminant si la submissió no és total), i en definitiva a ser tan moderns, i tan diferents dels partits clàssics, que en pocs mesos comencen ja a desintegrar-se. Però la cap del grup parlamentari, amb sòlida profunditat conceptual i estratègica, confirma que els qui no hi estan d'acord, és a dir, els qui voldrien una actitud més responsable, només són una merda: "Confermo, sono delle merde. Mer-de!". Els aspirants a *grillini* que comencen a pul·lular per aquest país nostre, ja en poden prendre nota.

"Sense comptar que Silvio Berlusconi, abans quasi cadàver, ha tornat a la vida i als jocs de poder justament gràcies a Grillo, que no volgué negociar res amb el PD: un resultat memorable. I ara mateix, els caps parlamentaris dels 'grillini' a la Cambra i al Senat, asseguren que van 'a caçar els trossos de merda' del seu Moviment que simplement voldrien parlar amb l'esquerra"